

Алег Коцараў (Олег Коцарев) (нар. 1981) Нарадзіўся ў Харкаве. Паэт, празаік, журналіст. Аўтар паэтычных кніг "Коротке і доўге" (2003), "Цілодобово!" (разам з Б.-О. Гарабчуком і П. Карабчуком, 2007), "Мій першы ніж" (2009), "Збіг обставін пад Ягоціном" (пераклады на расійскую Дз. Кузьміна і А. Афанасьевай, 2009) і кнігі прозы "Неймовірна Історія Правління Хлорофітума Першого" (2009).

Лаўрэат літаратурных прэмій "Смолоскип", "Молоде вино" і імя Валяр'яна Падмагільнага. Стыпендыят літаратурнае праграмы Nomines Urbani ў Кракаве.

Няма (Нема)

Дарэчы, адсюль, з акна, брукаванка на плошчы падобная да мазаікі.

А Волгаў і Сцепаненка закахаліся, але Волгава, на жаль, у хуткім часе пасадзілі.

Зінаіда і Цюцюннік Андруша таксама моцна кахалі адно аднаго. Але Зінаіда неяк вярталася дадому, а метро ўжо было зачыненае і адчынілася толькі а шостаі. А сёмай Андруша дадому яе ўжо не пусціў. І ніколі не пусціў.

Канстанцін з Асяй добра жылі ўдваіх. Ася часта чытала Канстанціну санеты розных аўтараў і намагалася справакаваць яго на літаратурную дыскусію, пакуль ён не выкінуўся з акна.

У Аляксандра і Людмілы было цудоўнае і шалёнае каханне, яны нават жылі разам у адной даволі зручнай кватэры, але выявілася, што яны брат і сястра.

А Ражкоўскі і Ганна Энгельс не прабылі разам нават паўгоду, бо Ражкоўскі не вытрымаў горнага клімату, і ў яго пайшла кроў з носу. А Ганна Энгельс паехала адпачываць у Гурзуф на засыпанае нейкім сенам ці чым там яшчэ блакітнае мора.

Так што каханьня няма.

Сентыментальнае (Сентиментальне)

Восень. У іншую паравіну году я і не закохваюся. Іншае паравіны году і не бывае. Мы з Ірынаю сустракаліся ў розны час, у залежнасці ад нейкіх абставін. Мы любілі прагульвацца. Бывала – пойдзем на вакзал. Стаім на мосце, глядзім на туманную чыгунку і слухаем размовы дыспетчараў з месяцам. Або каталіся на падрапанай канатнай дарозе. А Ірына ў кабіне іграла на гітары і спявала песні пра заходнія цагляныя гарады. Яна ўмела іграць на гітары.

Часта мы прыходзілі да мяне дадому, пілі гарбату або гарэлку, спрачаліся, слухалі музыку ці глядзелі кіно. У мяне быў Джойс, Ірына ўпадабала яго чытаць, а паколькі маці забараняла выносіць кнігу з дому – бібліяграфічная рэдкасць, – то чытала проста тут, у мяне. Калі яна чытала, я рабіў выгляд, нібыта нечым займаюся – скажам, рамантую тэлевізар або адкаркоўваю гарэлку, – а насамрэч глядзеў на яе. А яна пастаянна гартала кніжку – старонка / заўвагі / новая старонка. Ужо ўвечары або нават уначы я праводзіў яе да метро цёмнымі прысадамі за базарам. Мы падбівалі кулькі, раскіданыя паўсюль, і радаваліся.

Аднойчы я вось гэтак правёў Ірыну. А яна больш ніколі не прыйшла. Як патлумачыла ў тэлефоннай размове, у якой амаль нічога не было чуваць, – бо ўжо дачытала Джойса.

пераклад з украінскай – Сяргей Прылуцкі

© Олег Коцарев, 2010

© Сяргей Прылуцкі, пераклад, 2010